

[Bente Nielsen]

At det ikke er tilladt at ryge i en læges venteværelse, på hospitaler og lignende steder, finder jeg er en helt naturlig sag. Det er da også sådan i dag hos de fleste læger og på hospitalerne.

Jeg synes, det er godt, at specielt daginstitutioner er nævnt i forslaget. Der er et specielt hensyn at tage til de små børn, sådan at de i hvert fald ikke i en tidlig alder får sygdomme, der er forårsaget af tobaksrygning.

Om § 5 om rygning i offentlige transportmidler vil jeg sige, at det også er et fornuftigt forslag. Jeg går da ud fra, at § 5 skal opfattes på den måde, at der specielt i tog vil være indrettet kupeer, afdelinger for rygere og for ikkerygere. Hvis vi forbyder al rygning i f.eks. S-tog, risikerer vi bare, at folk ryger hvor som helst, for i S-togene er der jo ikke konduktører, som kan gå rundt og se efter, at reglerne bliver overholdt. Jeg går ud fra, at indenrigsministeren er enig med mig i den fortolkning af paragraffen.

Om den anden del af forslaget – det er den, der vedrører mærkning af tobaksvarer m.v. – skal jeg sige, at jeg fuldt ud kan tilslutte mig den. Jeg vil gerne opfordre indenrigsministeren til at bruge den bemyndigelse, der ligger i disse paragraffer, til også at indføre advarselstekster på andre tobaksprodukter end netop cigaretter.

Birthe Hansen (SF):

Ministerens lovforslag har jeg det bestemt sværere med, end da vi sidste år havde de Radikales beslutningsforslag, som skulle danne grundlaget for ministerens lovforslag, til behandling. Af beslutningsforslaget synes jeg det klart og tydeligt fremgik, hvad mening og hensigt var, nemlig at beskytte mod passiv rygning ved at skabe røgfri miljøer offentlige steder, hvor folk færdes, og hvor ikkerygere udsættes for at blive generet fysisk af tobaksrøg.

Og her kommer så mit problem: på sæt og vis er der noget paradeagtigt og noget forbudsagtigt over dette forslag fra ministerens side, og det var rent faktisk ikke til stede i beslutningsforslaget.

Da vi i maj 1986 var positive over for de Radikales beslutningsforslag, var det bl.a., fordi hensigten med det ikke var at iværksætte en mobning af rygere, men så sandelig heller ikke det modsatte, nemlig en mobning

af ikkerygere, men at få tilgodeset begge parter på den mest rimelige måde.

Jeg vil håbe, at det udvalgsarbejde, vi skal i gang med efter førstebehandlingen, kan føre til, at vi på en meget saglig og rimelig måde prøver at tilgodese alle parter, således at vi kommer ud over det forbudsagtige, som ministeren af en eller anden grund har syntes skulle ind i dette forslag.

I § 1 står der, at tobaksrygning ikke er tilladt i lokaler, som udgør arbejdsstedet for mere end én ansat, i Folketinget, domstolene og i den offentlige forvaltning. Men så skyn-der ministeren sig i stk. 2 i samme paragraf at gengive tilladelsen til tobaksrygning, nemlig hvis de ansatte, der har arbejdssted i de lokaler, der er nævnt i stk. 1, er indforstået hermed. Her vil det vist ikke være forkert at tro, at de ansatte kan blive udsat for en ganske urimelig pression.

Med hensyn til § 4, stk. 2, har jeg forfærdelig svært ved at se, hvordan man ved at dispensere fra reglen om alenerygning i særskilte lokaler på hospitaler og andre institutioner og tillade rygning som hidtil kan skabe røgfri miljøer og sikre, at den enkelte ikke imod sin egen vilje generes af tobaksrygning. Vil ministeren ikke godt prøve at skitsere for mig, hvordan han rent praktisk forestiller sig at man træffer foranstaltninger, der sikrer mod ulemper, samtidig med at man dispenserer og giver tilladelse i samme lokale?

Vi skal ikke glemme, at blandt passive rygere findes der en gruppe i befolkningen – de findes også i andre lande – der simpelt hen reagerer allergisk over for tobaksrøg, og som nogle gange er nødt til at afholde sig fra at gå til møder. Vi kan tage forældremøder på en skole: de kan simpelt hen ikke opholde sig i det klasselokale, hvor andre forældre sidder og ryger, og det kan da ikke være meningen, når vi gennem oplysning og andre ting skal prøve at lære at tage hensyn til hinanden.

Som sagt synes vi, at lovforslaget er gjort betydelig mere indviklet, end det egentlig var nødvendigt.

Jeg synes også, at ministeren bør huske på, at der trods alt var et flertal bag beslutningsforslaget fra maj 1986. Derfor synes jeg også, det virker lidt underligt, når vi kigger på § 12 om ikrafttrædelse af dette lovforslag. Den står hen i det uvisse. Det kan skyldes en forglemmelse fra ministerens side, og det vil vi